

**Odwołanie wniesione w dniu 24 maja 2018 r. przez Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.
A. od postanowienia Sądu (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie T-130/17, Polskie
Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A / Komisja**

(Sprawa C-342/18 P)

(2018/C 276/33)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (Przedstawiciel: M. Jeżewski, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 marca 2018 r. uznającego skargę Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa S.A. w postępowaniu T-130/17 za niedopuszczalną;
- wydanie orzeczenia w przedmiocie dopuszczalności i uznanie skargi Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa S.A. w postępowaniu T-130/17, mającej za przedmiot wniosek, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 6950 final z dnia 28 października 2016 r. w sprawie przeglądu warunków wyłączenia gazociągu OPAL, przyznanych na podstawie dyrektywy 2003/55/WE ⁽¹⁾, z zasad dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej za dopuszczalną;
- odesłanie sprawy do Sądu celem rozpatrzenia sprawy co do istoty skargi.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Błędna interpretacja art. 263 Traktu poprzez uznanie, iż Skarżąca nie jest bezpośrednio dotknięta decyzją KE.

W ramach przedmiotowego zarzutu Skarżąca wskazuje, że błędna jest ocena Sądu stwierdzająca, że Skarżąca nie jest bezpośrednio dotknięta decyzją KE. Podejście zaprezentowane przez Sąd nie jest zgodne z dotychczasowym orzecznictwem wskazującym na bezpośrednie oddziaływanie decyzji Komisji Europejskiej w stosunku do podmiotów niebędących krajowym organem regulacyjnym – adresatem decyzji. W szczególności Skarżąca wskazuje, że niemiecki organ regulacyjny miał oczywistą wolę wydania zwolnienia regulacyjnego.

- 2) Błędna interpretacja art. 263 Traktu poprzez uznanie, iż Skarżąca nie jest indywidualnie dotknięta decyzją KE.

Skarżąca w ramach tego podnosi, iż jej sytuacja pozwala na indywidualizację w rozumieniu orzecznictwa dotyczącego dopuszczalności skargi. Skarżąca ze względu na swoją pozycję rynkową jest indywidualnie dotknięta zaskarżoną decyzją. Decyzja ta wpływa na nią również poprzez sytuację właścicielską na konkurującym z gazociągiem OPAL (który stanowi przedłużenie gazociągu NordStream) gazociągu Jamał, a także sytuację Skarżącej jako podmiotu zobowiązanego do zapewnienia bezpieczeństwa dostaw gazu.

- 3) Błędna interpretacja art. 263 akapit 4 in fine Traktatu poprzez uznanie, iż zaskarżona decyzja nie jest aktem regulacyjnym.

W ramach przedmiotowego zarzutu Skarżąca wnosi, że decyzja ma charakter aktu regulacyjnego, a ocena Sądu jest w tym zakresie błędna.

- ⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 98/30/WE, Dz.U. L 176 z 15.7.2003, str. 57.

**Odwołanie wniesione w dniu 1 czerwca 2018 r. przez Rzeczpospolitą Polskę od wyroku Sądu
(dziewiąta izba) z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie T-507/15, Rzeczpospolita Polska / Komisja**

(Sprawa C-358/18 P)

(2018/C 276/34)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie T-507/15 Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Europejskiej w części, w jakiej wyrok ten oddala następujące zarzuty skargi o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/1119 z dnia 22 czerwca 2015 r. (notyfikowanej jako dokument nr C(2015)4076) wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na Rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽¹⁾:
 - a) część drugą zarzutu pierwszego w odniesieniu do skuteczności kontroli na miejscu przed przyznaniem wstępnego uznania grupom producentów oraz
 - b) część drugą zarzutu drugiego w odniesieniu do oceny ryzyka strat dla funduszu i wysokości zastosowanej stawki korekty ryczałtowej w stosunku do wydatków w ramach środka „Owoce i warzywa – wstępnie uznane grupy producentów”.
- Stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/1119 z dnia 22 czerwca 2015 r. (notyfikowanej jako dokument nr C(2015)4076) wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na Rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), w części wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej kwotę 55 375 053,74 EUR wydatkowaną przez agencję płatniczą akredytowaną przez Rzeczpospolitą Polską.
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił skargę Rzeczypospolitej Polskiej o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej kwoty 142 446,05 EUR oraz 55 375 053,74 EUR, wydatkowane przez agencję płatniczą akredytowaną przez Rzeczpospolitą Polską w ramach środków, odpowiednio: „Owoce i warzywa – programy operacyjne” oraz „Owoce i warzywa – wstępnie uznane grupy producentów”.